

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 14

15. Juli 1916

65. Aargang

Tale af Præsident Anthon H. Lund, holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1916.

Jeg føler, at det er nødvendigt, at jeg har Eders Sympati, og at jeg opsender en stille Bøn for mig, naar jeg nu staar frem for at tale til denne store Församling. Jeg har frydet mig ved at lytte til de gode Ord, som blev udtalte af Kirkens Præsident. Den oplostende og inspirerende Tale, han holdt for os, vil blive erindret af alle de tilstede-værende. Jeg føler, at vi, som han sagde, alle staar for Guds Ansigt, for Gud, som har Midler, ved hvilke han kan hjælpe alt angaaende os, endog vort Hjertes inderste Tanker. At vide dette burde bringe os til samvittighedsfuldt at vandre paa hans Veje og adlyde hans Besalinger.

Det glædede mig ogsaa at høre Præsident Smith op læse Statistiken angaaende det Arbejde, Kirken har udført i de sidste 14 Aar. Jeg tænkte, at de mange smaa Summer er løbne op til store Summer. Millionser har været anvendte for at fremme dette Værk, og Bøgerne ligger aabne og viser, hvortil enhver Cent, der er indbetalt til Kirkefundene, er blevet anvendt; og jeg tror, at jeg alle billiger den Maade, hvorpaas Midlerne er blevne administrerede. Millionser af Dollars er udgivne til de fattige og til Opsærelsen af Församlingshuse, hvor Kirkens Medlemmer kan jæmles og blive opbyggede i deres hellige Tro; store Beløb er endvidere anvendte til Templerne, Missionerne og saa fremdeles. Jeg er taknemlig, fordi de Hellige har aabnet deres Hjerter og ydet af deres Midler til de Formaal, som Præsidenten opførte. De har ønsket at adlyde Tiendeloven, som Herren har givet os, og de har haft fuld Tillid til, at Pengene vilde blive benyttede til Kirkens Opbyggelse.

Det er et stort Antal Personer, som har sluttet sig til Kirken i

den forte Tid, hvor Præsident Smith har staet som Hovedet for den kirkelige Administration, og et stort Antal, som har udført Ordinancer i Templerne. Det er opmuntrende at høre om Medlemsforøgelsen i vore forsæellige Foreninger, thi det bidrager altsammen til at besætte Medlemmerne i Troen.

De sidste Opgivelser i Præsidentens Statistik lød paa, at Religions-Klasserne var forøgede med 85 pct. Jeg er glad ved at høre dette; thi jeg har hidtil tænkt, at de Hellige næppe forstod Religions-Klassernes Betydning og paa mange Steder betragtede disse Klasser som en extra Byrde paa Bisshopperne og Lærerne. Jeg tror imidlertid, at naar det tilfulde bliver forstaet, vil de Hellige se Nødvendigheden af at støtte og opmunstre disse særlige Klasser.

I Begyndelsen af Broder Woodruffs Administration blev Kirkens Præsidentskab paavirket til at oprette flere Kirkeskoler. Han og hans Raadgivere følte, at der burde oprettes Skoleklasser, hvor Børnene kunde modtage en systematisk Undervisning i Evangeliets Principper, og der blev deraf nedsat en kirkelig Skolekomite, hvis Medlemmer kom sammen og drøjede, hvilken Plan der vilde være den bedste at følge, for at vore Børn kunde blive systematisk underviste i Theologien, i hvilken der ikke maatte undervises i de offentlige Børneskoler (i henhold til amerikanske Love). Kirkeskolerne blev nu oprettede og organiserede efter Brigham Young Akademiets Skoleplan. Denne Skoles Bestyrer, Broder Maeser, blev bestykket til Superintendent over disse Kirkeskoler. I veed, hvor trofast han virkede for at oprette disse Kirkeskoler, og hvor taknemlig Hundreder af Tusinder af Kirkens Ungdom er, fordi de nød det Privilegium at blive underviste i disse Skoler. Skolerne har vedblivende udviklet sig og har en Tilgang af saa mange, som det er muligt for dem at rumme ved Undervisningen. De har hidtil været og er vedblivende til stor Gavn for Ungdommen.

Vi ønsker meget, at vore Børn kan blive underviste i en Skole, hvor ikke alene Haanden og Hjernen kan blive uddannet, men hvor tillige Børnenes Vands- og Følelsesliv kan blive paavirket og udviklet; men det er i det hele og store ikke muligt for os at række saa vidt med de Midler, der staar til vor Raadighed; endstjøndt Millioner af Dollars af Tienden er blevne anvendte til at understøtte Kirkeskolerne.

Vi har et udmarket offentligt Skolevæsen i vor Stat. Børneklasserne, vore Højskoler, vor Landbrugshøjskole og vort Universitet tror jeg maa regnes mellem de bedste i de Forenede Stater. Naturligvis, der er højere Lærdomsinstituter i andre Stater, som har langt større Fund til deres Raadighed og dersor er i Stand til at gjøre mere; men i Forhold til de Midler, der har været disponible for vore højere Læreanstalter, tror jeg, at vi kan fremvise gode Resultater. Sidste Aar fortalte vor Guvernør mig, at vi til Skoleformaal benyttede fra 86 til 88 pct. af Statskatteerne. Denne Kjendsgjerning udviser, hvilken Vægt der lægges paa Ungdommens Oplysning. Jeg betvivler, at nogen anden Stat i Unionen bevilger en saa stor Procent af Statsmidler til Skoleformaal som Utahs lovgivende Forsamling. Men endstjøndt Skolevæsenet i

Utah, taget som et Hele, formentlig staar lige saa højt som i hvilken som helst anden Stat, er der altid en Mangel ved Skolerne, naar der ikke bliver givet Religionsundervisning i dem. Pædagoger i de forskjellige Stater, som har studeret dette Spørgsmaal, er komne til denne Slutning.

Før nylig blev en stor Lærer-Konvention afholdt i Chicago, ved hvilken man diskuterede det Spørgsmaal, om der burde undervises i Religion i de offentlige Skoler. Det er ikke saa let at gjøre dette her som i Lande, hvor der er en Statsreligion, og hvor Undervisning i Religion kan gives i Skolerne; men her, hvor de offentlige Skoler staar aabne for Børn af Forældre, som tilhører forskjellige religiøse Samfund, er det vanskeligere. Nogle af Lærerne, som var tilstede ved denne Konvention, foreslog, at der i Undervisningsplanen blev angivet en bestemt Tid, hvor Børnene i hørskilte Skoleværelser kunde blive underviste i deres Hædres Religion af Religionslærere eller Præster. Jeg veed ikke, hvad der blev besluttet, estersom jeg ikke har læst det fuldstændige Referat af Konventions-Forhandlingerne, men det nævnte Forslag, eller Henvælling, gif i samme Retning som Skoleplanen i Kanada. Der har de en Lov, som muliggjør, at der bliver givet religiøs Undervisning i de offentlige Skoler, og de, som giver Undervisningen, bliver betalte af Staten. Statsmændene i Kanada veed, at det er til Gavn for Børnene, at ikke alene deres Forstandevner bliver udviklede, men ogsaa deres Hjerte- og Høglesæsliv, og at de lærer Gud at kjende og hans Billie med Henshu til dem. I Kanada staar de offentlige Skoler ligesom her aabne for alle Trosbekjendelser, og de forskjellige Samfunds Præster kan samle Børnene omkring sig i Skolehuset og lære dem de Principper, som deres Forældre i al Almindelighed tror paa.

Vi forstaar, at der er en Mangel ved Undervisningen i Dag-skolerne*), naar der ikke bliver undervist i religiøse og moralste Principper, og vi ønsker dersor at tilvejebringe Midler, hvorved denne Mangel kan blive afhjulpen, og at finde den bedste Maade, paa hvilken dette kan ske. Paa nogle Steder samler vi Børnene en Gang om Ugen i Religions-Klasser for at undervise dem i praktisk Udøvelse af Religion. Paa andre Steder møder Børnene fem Gange om Ugen eller hver Skoledag til Undervisning i Religion. Den Indvending, man har gjort, at det er at overbevyrde Børnene, naar de udenfor de almindelige Undervisningstimer tillige skal besøge disse Klasser, da de har saa meget at lære i Dagstolen, at de ikke kan saa Tid til at studere de Ting, som Religions-Klasserne giver dem Undervisning i, den Indvending kan der ikke tillægges megen Vægt, estersom det ikke forlanges af Børnene, at de skal studere Læktierne udenfor Religions-Klasserne. Naar de møder i disse Klasser, bliver de underviste ved oplysende Exempler og paa en Maade, som kun fræver deres særlige Opmærksomhed, saa længe de overværer Klasse-Undervisningen, og Lærerne, som

*) De Sidste-Dages Hellige har fortrinlige Søndagskoler organiserede i ethvert Kirkesogn.

underviser disse Børn i de almindelige Skolesag, siger, at de er lettere at kontrollere og mere opmærksomme, end de var, førend de modtog Undervisning i disse Religions-Klasser.

De sex Trin i „Religions-Klasse“-Undervisningen.

Eftersom disse Klasser var en Del af Kirkeskole-Systemet, havde Broder Maeser ogsaa Overtilshynet med dem, og i de sidste Aar af sit Liv arbejdede han haardt for at udvikle dem. Hans hele Sjæl var optaget af den Tanke, hvorledes han bedst kunde naa Børnenes Hjerter. En Gang, da han rejste til et Sted for at organisere en Religions-Klasse, gjorde han sig selv det Spørgsmaal: „Hvilken Fremgang bør der følges?“ Han bad angaaende dette, og den Plan, som vi nu følger, og som kaldes de sex Trin, kom da til hans Sind; vi har fundet denne Plan meget heldig.

Vi kunde ønske, at J, som ikke har overværet Religions-Undervisningen i en af disse Klasser, vilde gjøre dette og se og høre for Eder selv, hvorledes vore Brødre og Søstre belærer Børnene der. Klassenne aabnes med Afsyngelse af en Sang, ledet af en Lærer eller Lærerinde eller af et af Børnene, som bliver anmodet derom. Sangen udføres uden Musik. Vi ønsker, at Børnene skal lære at synge uafhængig af Musikens Hjælp og være i Stand til paa egen Haand at kunne begynde de forskellige Sange. Maar vore unge Mænd bliver kaldte til at rejsé ud i Verden for at virke som Missionærer, veed J, hvilken Besignelse det er for dem at kunne synge. Maar de staar paa et Gadehjørne, lønet til en Lygtepæl, med en stor Forsamling foran sig, og de ikke kan begynde Sangen ved Hjælp af Musik, er det godt for dem, om de alligevel kan gjøre det korrekt. Hvor mange af Eder, Brødre, har ikke oplevet noget saadant?

Efter at Børnene har sunget en Sang, er deres Hjerter stemt for det næste Trin i Undervisnings-Planen, det andet Trin, som er Bønnen. En af Drengene eller Pigerne vil nu tilbyde sig til at opfende Bønnen, naar Læreren kalder paa Børnene, og Drengen eller Pigen, som bliver valgt til at lede Bønnen, vil udtales en kort Sætning eller et Sætningsled, som alle gjentager i Kør, hvorefter den næste Sætning udtales og gjentages, og saaledes videre, indtil Bønnen er endt. Ved at Børnene gjentager de Ord, som Barnet, der leder Bønnen, udtaler, fastholdes Børnenes Opmærksomhed, thi alle er ivrige efter at gjentage Bønnens Ord, som Lederen udtaler.

Det tredie Trin er at lære en eller anden indholdsrig Sætning, Tankesprog eller lignende. Læreren eller Lærerinden vil først sige nogle Ord, og Børnene vil gjentage Ordene. Maar disse Ord er lært, vil de følgende Ord blive sagt og repeterede, og saaledes videre, til alle Ordene er lært. Ved at følge denne Fremgangsmaade kan mange ypperlige Tanker blive indprentede i Børnenes Sind og en Forstaelse givet dem, som vil være dem til Hjælp i deres Fremtidssage.

Nu kommer det fjerde Trin, som er den egentlige Lektie, og som det tager den længste Tid at lære. Lektien og Tankesproget, som bliver lært i det tredie Trin, er i Almindelighed saa nøje

forbundne, at den ene forklarer det andet. Læktien omfatter gjerne oplysende Fortællinger og Beretninger, som Børnene holder af at høre, og som vil gjøre et saa stærkt Indtryk paa deres Sind, at de vil erindre dem og bestrebe sig for at handle i Overensstemmelse med, hvad de har lært.

Det femte Trin er Afgivelse af Vidnesbyrd. Vi beder Børnene høre deres Vidnesbyrd om, hvad de af Erfaring ved og känner med Hensyn til Guds Godhed, deres Forældres Godhed, eller andres; hvilke Glæder de har haft i deres Hjerter ved at udføre en god Gjerning, en uegennytlig Handling overfor andre. Saadanne Handlinger betragter vi som gode Emner for Børnene at tale om og høre deres Vidnesbyrd om, og naar I hører disse Børn høre deres Vidnesbyrd, vil det øste røre Eders Hjerte, thi I ved, at de er uskyldige, og at deres Ord er oprigtige, og vi kan se, hvorledes Herrens Land virker paa deres unge Hjerter. De vil f. Ex. fortælle, at de har besøgt en syg Kammerat, trøstet ham og maaske bragt ham Blomster; de vil fortælle, at de har hjulpet med at hugge Brænde til Vinterbrug for en Enke, og andre Ting, som de har gjort.

Hensigten med Religions-Klassen er at bringe Børnene til i deres Sind og Hjerte at elske praktisk Religion og sand Gudsdyrkelse, der, som Apostelen Jakob siger, bestaar i „at besøge faderløse og Enke i deres Trængsel og at holde sig selv uplettet af Verden“. (Jak. 1 : 27.)

Det sjette Trin i Undervisningen er Slutnings-sangen og Slutningsbønnen, der udføres som ved Skolens Begyndelse.

I burde ikke forsømme at sende Eders Børn til Religions-Klasserne, thi de behøver den Undervisning, som de modtager der. Jeg har ved vore Bestyrelsesmøder hørt mange Exempler paa, hvorledes disse Børn har funnet bringe deres Forældre til med fornøjet Flid at udføre deres Pligter, ja endogaa bringe Familier ind i Kirken, der ikke tidligere havde forstaet Evangeliet. Det skaber Glæde hos os at høre noget saadant, og jeg vil bede Eder om, Brødre og Søstre, allevegne at støtte Religions-Klasserne. Børnene vil i disse Klasser blive underviste i Evangeliets Principper og opmuntrede til at gjøre det gode, og den Tid, de anvender dertil, forhindrer dem ikke i at lære deres sædvanlige Skolelektier. Jeg haaber, at den Tid vil komme, da Lærerne i hele Landet (de Forenede Stater) vil kunne udtaenke en Plan, hvorved en saadan religiøs Undervisning, som Forældrene ønsker, at Børnene skal modtage, kan blive givet dem i de offentlige Skoler.

Hør fort Tid siden overværede jeg Indvielsen af Brigham Citys theologiske Seminariet. Det er oprettet i den Hensigt, at Studenter af vor Tro, som læser ved Højskolen der, kan faa Lejlighed til at studere Bibelens Historie og Evangeliets Principper. Over 200 Elever er indtegnede og er glade ved at kunne studere disse theologiske Emner. Da Seminariet er lige ved Siden af Højskolen, kan de næsten drage alle de Fordele deraf, som en Kirkeskole-Undervisning giver. Der er nogle saa andre Seminarier byggede i Nærheden af Højskolerne, hvor den mest udmarkede Undervisning gives de besøgende Elever. Vi ønsker ikke

at overtale Børn af Forældre, der ikke tror som vi, til at besøge disse Klasser, men vi vil meget ønske, at Eleverne paa disse Højskoler, eller Akademier, hvis Forældre er Medlemmer af Kirken, vil benytte disse Klasser, thi vi anser det for nødvendigt, at deres Hjarter bliver besæstede mod de mange fejlagtige Teorier, som vil blive fremholdte for dem, og som kan skade deres Tro. Vi ønsker, at Kirkens Ungdom bliver beskyttet mod de falske og skadelige Teorier, som kan indsnige sig hos dem ved at høre lærde Mænd fremsette som deres Anstuelse, at Verden er lig en Maskine, der opholder sig selv, og at vi derfor ikke behøver nogen Gud; fremdeles, at der ingen førstilt Land er i Mennesket, hvorfor der ingen Opstandelse vil blive; at enhver Ting regjeres ved en usravigelig Lov, og at det derfor ikke er til nogen Nytte at bede, osv. Vi ønsker at indprænte Troen paa Gud saa dybt i vores Børne Sind og Hjarter, at den som en stærk Grundvold ikke kan rofkes. Men nogle vil spørge: Er Du monstro bange for de „Udviklings-Teorier“, som bliver docerede i en saa udstrakt Grad? Nej, vi er ikke bange for, at Menneskene skal kunne opdage noget, der kan bevise, at det aabenbarede Evangelium er usandt; thi Sandhed vil altid være i Overensstemmelse med Sandhed; men menneskelige Teorier er ikke altid sande; Menneskene fremsetter ofte Hypoteser som beviste Kjendsgjerninger, og de gaar ud fra, at det har taget Millionser af Aar at frembringe de Forandringer, som organist har fundet Sted i Plante- og Dyreriget gjennem de forskellige Jordperioder.

Vi tror, at enhver Ting bliver regjeret ved Lov. Vi er tafnemlige for, at det er saaledes, thi ellers vilde vi leve i en Verden, hvor Tilfældighederne herskede, og vi vilde være i en frygtelig Uvished om, hvad der vilde ske i Fremtiden. Jeg tror, at de hysske Love, som gjorde sig gældende ved Jordens Tilblivelse, var Udtryk for en intelligent Billie bagved dem, og at selve Lovene aldrig afveg fra Guds Billie. Gud bestemte disse Love, og ved hans Magt blev de virkningshulde, saa at hans Hensigter kunde blive udførte. Det er til ham, vi beder, og vi veed, at han er almægtig og hører vores Bønner, og skjønt han tager de hysske Love i sin Tjeneste for at fuldføre sine Planer, saa er dog hans Billie aldrig underkastet disse Love, men Lovene har altid været i hans Tjeneste. Lad ingen tænke, at Gud er afhængig af Naturlovene, saa at han ikke kan hjælpe, fordi de Love, han har givet, staar i Bejen for, at han kan høre sine Børns Bønner og besvare dem.

Jeg ser, at Tiden strider frem. Jeg føler mig tafnemlig ved at være her sammen med Eder, Brødre og Søstre, for at bære mit Bidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, nemlig, at Jesus er Verdens Frelser og Forløser, og at han er Faderens enbaarne Søn. At Herren vil hjælpe os til stedje at være ham tro og staa trofaste i Bagten, som vi har sluttet med ham, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Profeten Joseph Smith.

Mange af Kirkens Medlemmer og andre vil formentlig have Interesse af at læse følgende Beskrivelse af Profeten Joseph Smith, forsattet af Parley P. Pratt, som var en af de tolv Apostle i Kirken paa hin Tid, og som selv led Martyrdøden tretten Aar efter Profetens Død.

Andre Skribenter, af hvilke nogle ikke var Medlemmer af Kirken, har ogsaa meddelt deres Indtryk af Joseph Smiths Personlighed og flydende Væltalenhed, og en paa hin Tid bekjendt Journalist og Historie-skriver, der besøgte Joseph Smith, skriver om ham, at det ikke er umuligt, at han senere hen i Tiden vil blive omtalt i Skolebøgerne som „den største Amerikaner, der levede i det nittende Aarhundrede“.

Det er forstaaeligt, at Profeten Joseph Smith ogsaa havde mange Fjender, som ikke skrev godt om ham; men de fleste af disse var Mænd, som aldrig havde set ham og ikke havde noget videre Kjendskab til Kirkens Lærdommie.

Parley P. Pratt skriver:

„Joseph Smith var en høj, velbygget, stærk og virksom Mand. Han var lys af Hudsarve, havde lyst Haar, blaa Øjne, kun lidt Skjæg og et ejendommeligt, individuelt Ansigt, paa hvilket Ens Øje naturlig hvilede med Interesse og ikke trættedes af at iagttage. Han havde et mildt Udtryk, var forekommende, og hans Nasyn lyste af Intelligens og Belvillie, blandet med et Udtryk af Interescerethed og Medfølelse. Han havde et naturligt Smil paa Læberne, var fri i sit Væsen og iri for al paataget Alvorlighed. Der laa noget i hans klare Øjnes bestemte og gjennemtrængende Blit, som om han vilde gjennemskue En til det inderste og lære Hjertets lønligste Tanker; som om han vilde ske ind i Evigheden, gjen-nemtrænge Himmelens Dybder og forstå Hensigten med alle Verdeners Tilværelse. Han viste stort Mod, besad en fast Karakter og var uafhængig i sin Virkeplan og Fremgangsmaade. Hans Manerer var frie og naturlige. Hans Trettesætter var frugtelig skarpe; hans Medfølelse var dyb som Oceanets Bande; hans Intelligens omfattende som Universet; hans Sprog var flydende og af en egen individuel Originalitet. Han talte ikke i polerede Ordvendinger eller benyttede ind-studerede, kunstneriske Udtryk, men Ordene slod ligefremme tra hans Læber, og han kunde paa forskellig Maade tale om mange forskellige Emner. Han talte interessant, livligt og belærende, og ingen, som lyttede til ham, blev træt af at høre paa ham. Jeg har endogaaet set ham tildrage sig en Forsamlings levende Opmærksomhed i flere Timer i Friulustsmøder i Kulde eller Solstkin, Regn eller Blæst, leende det ene Øjeblik og grædende det næste. Endogaaet hans bitræste Fjender blev i Almindelighed vundne, hvis han blot en Gang kunde vække deres Opmærksomhed og røre en eller anden Streng i deres Hjerte. Jeg har set ham, da han var lænket og omgivet af bevæbnede Mordere og Snigmordere, som for-haandede ham paa enhver tænklig Maade, og jeg har set ham rejse sig med al den Majestæt, han var i Besiddelse af som Guds ødle Ejerner, og iretteætte dem i Jesu Kristi Navn, saa at de skammede sig dybt og føjelvede for ham; de lod deres Vaaben synke, ophørte med deres Skjældsord og bad ham paa deres Kne om Forladelse. Med saa Ord, i ham var Profeten Daniels og Kong Cyrus' fremtrædende Karaktertræk vidunderligt blandede. De Gaver, den Bisdom og den Hengivenhed, som prægede den store Profet Daniel, forenedes hos ham med den Frihed, Uforordethed, Sindsligevægt, Udholdenhed og Edelmodighed, som var fremtrædende hos Cyrus. Og hvis han havde undgaaet en Martys Skjæbne, indtil han havde naaet Manddomsalderen, er det sikert, at han ved de Gaver og den Dygtighed, som han var i Besiddelse af, vilde have revolutioneret Verden

i mange Henseender og have efterladt sig et Navn hos Eterstægten, til hvilket der var knyttet flere store og hellige Handlinger, end det hidtil er faldet i noget dødeligt Menneskes Lod at udjøre. Som det er, vil hans Gjerning og Livsværk leve i endeløse Tidsalder, og utsatte, usode Millioner vil nævne hans Navn med Gte."

Lørday den 15. Juli 1916.

Livsglæde.

Ordet „Livsglæde“ udtrykker særdeles meget. Der kan spørges: Er vi Mennesker forsvrigt stakte til at nyde andre Glæder i Livet end de rent abstrakt aandelige? Mange asketiske kristne Sekter saavel som visse buddhistiske Sekter blandt asiatiske hedningenerationer har benægtet dette. Den Tanke, at det „mennestlige“ og det „guddommelige“ ikke kan harmonere, ligger ogsaa nærmest til Grund for Katolikernes Være, at det vilde være vanhelligt for Kirvens Præster at leve i gift Stand. Men Guds aabenbarede Ord figer noget ganske andet. Kristus lærte os ikke saaledes, hverken i tidlige Dage eller i hans Aabenbaringer til Profeten Joseph Smith i vore Dage.

Vi læser i Mormons Bog, 2. Nefi, 2. Kap., 25. Vers, en ypperlig Udtalelse med Hensyn til dette Emne, nemlig at „Mennestene ere til, for at de kunne nyde Glæde“. Denne Tanke er tilvisse støjn. Mon en fjærlig Fader vilde have tilladt os at blive fødte i en Verden, som var idel syndbetynget og „natursforbandet“ lige fra Mennestene og til hvert eneste Elementstof, som denne Jord bestaar af. Ingenlundel En saadan Livsopfattelse er falsk og farlig og fører let Mennestene til stor Fortvivlelse. Ikke des mindre har flere kristne Sekter fremholdt en saadan Livsanstuelse som den eneste sande, hvilket vidner om, at de lever i et stort aandeligt Mørke. Som Bevis for deres Trogs Rigtighed fremfører de gjerne nogle faa Skrifsted, som det er muligt for dem at give en saadan Udlæggelse; men de tager ikke Hensyn til de mange Skrifsted, som fremstætter de jordiske Ting paa en lysere Maade og i Virkeligheden, ret forstaaede, antyder de mange sande Glæder, som kan beredes Mennestene, naar de paa rette Maade tager de „solbelyste“ jordiske Ting i deres Tjeneste og nedkalder Herrens Belsignelser over deres timelige Livsgjerning. Hensigten med vor Tilværelse er, at vi skal „nyde Glæde“, men paa Grund af den megen Synd, som hersker i Verden, bliver Menneskehjarterne opfyldte af stor Sorg og Fordelivet øste alt andet end glædeligt. Lad os imidlertid huske, at det er Synden alene, som foraarsager dette, enten vore egne Synder eller andres; naar vi kommer bort fra Synden, kommer vi ogsaa bort fra Pine og Lidelse.

Der findes ikke det Menneske paa Jorden, som kan leve sit Liv fuldstændig uafhængigt af andre Mennesker eller af Omverdenen, saa at det ikke behøver at bekymre sig om, hvad andre gjør eller ikke gjør; dette gjælder saavel Kongen paa sin Trone, den rigeste Pengematador

og det dydigste og bedste Menneske, som det gjelder den fattigste Mand og Kvinde, der lever paa Jordens. For Børns Bedkommende gjelder det jo, at de altid er i høj Grad afhængige af deres Forældre eller Opdragere. Skjønt dette er ubetinget sandt, er det dog ogsaa sandt, at nogle Mennesker føler sig meget mere uafhængige og lykkelige end andre paa Grund af deres retsløse og hæderlige Liv og Fortrøstning til Herren, selv om de lever blandt ugrundelige Mennesker eller blandt Beslæmpter, som klynker og flager til enhver Tid. Saadanne Mennesker, som paa Grund af en god Samvittighed kan bevare det gode Humør, er Optimister, for hvem alle forstandige Mennesker bør have den højeste Respekt, thi disse hjerteglade Mennesker viser stedje Bej mod de ideale Livsmaal, som alle bør forsøbe at naa; de kan ganske vist ikke naas til Fuldkommenhed i denne dodelige Tilværelse, men vi kan dog i dette Jordeliv gjøre et stort og vigtigt Skridt henimod dem.

Jeg vil i Nørthed fremsette, hvorledes sand Livsglæde opnaas. Den er altid forenet med en vis aandelig Uafhængighed, der ofte medfører timelig Uafhængighed, og den finder sit højeste Indhold og sit højeste Udtryk, naar Menneskena i deres Livsvandel nøje retter sig efter Kristi i Evangeliums Fordringer, saa at Gud, vor Fader, naar de har sluttet Bagt med ham i Daabens Vand, kan skænke dem sin Helligaand ved Haandspaalleggelse af Kirkens Eldster og gradvis delagtiggjøre dem i Evangeliets rige og herlige Gaver, hvorved deres Glæde kan blive fuldkommen. Betenk, hvilke store og evige Belsignelser vi modtager, naar vi faar Guds Riges Gaver og Fred og Glæde ved den Helligaand. Overvej vel Udtrykkene, og I vil finde, hvor meget disse Ord i Virkeligheden indeholder. Ja, „Herren er god, og hans Mislundhed varer evindelig“. Vi er meget svage af os selv, men klynger vi os til Herren, vil han ikke forstøde os, men styrke os paa Aand og Legeme og skænke os Sindets Fred, og vores Hjerter vil være frydesulde paa Grund af de store Livsglæder, som han skænker os.

Ligesom Universets Kloder bevæger sig efter visse bestemte Love, saaledes har Herren planlagt det aandelige Livssystem, ved hvilket vi kan blive frelse og lyksaliggjorte; og lige saa lidt som Menneskene kan leve paa Jordens, hvis Solen ikke sender sine Lys- og Varmestraaler ned til os, lige saa lidt kan vi nyde aandelig og timelig Livsglæde, hvis Guds Aand ikke stinner i vores Hjerter; men hvis vi udover Tro paa den almægtige Gud, har Tillid til ham, tror paa hans Alabenbaringer til os, gennem hans Tjenere, Profeterne, og lever, som Herren byder os, da skal vor Livsglæde blive fuldkommen; thi da vil vi tjene Herren af vor „ganske Sjæl, Sind og Styrke“ og vor Næste som os selv, og da vil vi omvende os fra Synd; da vil vi tro de Vidnesbyrd, som hans udsendte Søn i Fordums Tid aflagde for Søderne, da han, Verdens Fræsler, Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, i hvem der ikke blev funden Svig, vidnede om Guds Riges frelsende Principper og udførte store Undergjerninger, ja endog ogsaa opvakte sine Venner fra de døde; han bevidnede med bestemte og klare Ord, at han

var den levende Guds Søn, og at Frelse kun kunde erholdes gjennem ham, den skyldfri, som blev hængt paa et Kors for at lide Døden for vore Synders Skyld, og hvis Blod blev udgydt som et Sonoffer for al Verdens Synder; han, som frivillig gav sit Liv for os og fuld-kommende Loven i vort Sted, men som, fordi han led uskyldig, med Guddomskraft kunde tage sit Legeme i stor Herlighed paa den tredie Dag; han, Livets Fyrste og Dødens Overvinder — priset være hans Navn eviudelig!

Lever vi, som Herren byder os, da skal vi nyde stor Glæde i dette Liv, og da skal vor Glæde blive fuldkommen i de evige Verdener. Enhver, som tror Guds Ord og omvender sig fra Synd, forundes det at blive døbt til Syndernes Forladelse, at blive delagtiggjort i den Helligaands Gave, som alle Kirkens Medlemmer er, og paa Grund af Modtagelsen af den Helligaand at blive begavet med aandelig Kraft til at nyde Livets sande Glæder og forberede os selv til at erholde det evige Liv, hvilket er den største af alle Gaver og betyder Modtagelsen af de største guddommelige Maadegaver i Livet herefter, Delagtighed i Guds, vor himmelske Faders Herlighedsriges Besignelser, de største af alle, som i Sandhed vil skabe evig Livsglæde og gjøre os evig lyksalige.

Sidste-Dages Hellige! Værer glade og frysfulde, thi Riget er Eder givet — vil blive Eder givet i Jesu Kristi Navn, hvis I er tro til Enden, og lad os bede for hinanden, at dette maa blive vor fælles Bod.

„Hold fast ved det; Du har, for at ingen skal tage din Krone.“ Disse Ord siger Frelseren til Dig og til mig. Han siger fremdeles til os gjennem sin fordums Tjener, Apostelen Johannes, disse op-muntrende Ord:

„Den som seirer, ham vil jeg give at æde af Livets Træ, som er i Guds Paradis.“ (Joh. Aab. 2: 7).... „Den, som seirer, ham vil jeg give af den stjålne Manna, og jeg vil give ham en hvid Sten og paa Stenen et nyt Navn stavet, som ingen tjender uden den, der faar det.“ (17. B.).... „Og den, som seirer, og som indtil Enden tager Bare paa mine Gjerninger, ham vil give Magt over Hedeningerne.“ (26. B.).... „Den, som seirer, han skal haaledes ifores hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livets Bog, og jeg vil befjende hans Navn for min Fader og for hans Engle.“ (3. Kap. 5. B.).... „Den, som seirer, ham vil jeg give at tage Sæde hos mig paa min Throne, ligesom jeg har sejret og har taget Sæde hos min Fader paa hans Throne.“ (21. Vers.)

„Menneskene ere til, for at de funne nyde Glæde.“ Vi bør dersor glæde os som Børn ved Guds gode Gaver til os. „Al god Gave og al fuldkommen Gave kommer ovenfra, og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskjultelse“ (Jak. 1, 17.), og den bliver os sjænket i Jesu Navn; thi i hans Navn modtager vi alle evangeliske Gaver, som er de „fuldkomne“ Gaver, der alene kan foraarsage, at vor Glæde og Fryd bliver fuldkommen og evigvarende.

Vi bliver ved Abenbaringens Ord opmuntrede til at frysde og glæde os i Herren og synge Lovsange til Guds og Kristi og den

Helligaands Pris. Vore Kirkeledere opmuntrer os daglig dertil og vore Salmedigtere lægger os Lovprisningens Ord paa vore Tunger. Brødre og Søstre, lad os give vor Livsglæde Udtryk i jublende Sang og synde saadanne herlige Sange som vor store Salmedigter C. C. A. Christensens Sang:

„Fryder Eder, Ziöns Sønner,
Priser Gud med Jubel stor!“

Fryder Eder, Ziöns Døtre, Jesus suart iblandt os bor!

Niels J. Green.

Missionsnigheder.

Aflæsning. Ældste James A. Hansen, der har virket paa Missionsskontoret i Kjøbenhavn som Missionssekretær, løses med Ære med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Bjergenes Dale. Han afrejste fra Kjøbenhavn den 13. Juli med Dampfæret „United States“.

Beskikkelse. Ældste Fred H. Heese, der en kort Tid har virket som Konferencesekretær for Kjøbenhavns Konference, beskikkes som Missionssekretær for den skandinaviske Mission.

Føraarskonferencen i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse Fredag Aften den 5. Maj 1916 med Ungdomssforeningens Konference. Mødet aabnedes med Salmen: „Hør i din Enbaarnes Navn“, og Bon af Ældste Christen Sørensen. Derpaa Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Præsidenten over Aalborg Konference, Moroni P. Stark, bød Forsamlingen velkommen og overgav Ledelsen til Foreningens Præsident, H. B. Gerlach, som aflagde Rapport over Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar, hvorefter et specielt Program blev udført. — Præsident Peter M. Lundgreen fra Aarhus Konference udtrykte sin Glæde over at samles med Søskende i Aalborg, og han omtalte, hvor velsignede og lykkelige de var, som havde faaet Ækjendskab til og havde annammet det eneste sande Evangelium. Missionspræsident Hans J. Christiansen talte om Forældrenes Bligt mod deres Børn og opmuntrade Søskende til at elske hverandre og understøtte Missionærerne i deres Arbejde. — Mødet sluttedes med Salmen: „O, Herre, lad mig komme frem“. Taksigelse af Broder Jens Chr. Olsen.

Ældsternes Rapport møde Lørdag Aften Kl. 8
aabnedes med Salmen: „Gjør, hvad er Ret“, og Bon af Broder H. B. Gerlach. Derpaa Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk“. Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen

og talte derefter om den urolige Tid, i hvilken vi lever, og om de store Krigs og Ødelæggelser, som hærger Nationerne; han ønskede, at de Hellige vilde slutte sig nær til Gud, og at enhver, som har Del i Præstediømmet, og alle Mænd og Kvinder, som tager Del i det kirkelige Arbejde, vilde være paa deres Post og altid stræbe fremad. Enhver, som bruger sine Talenter i Tro og Tillid til Herren, vil faa sin store Løn deraf. Englene optegner alt, hvad vi udsører, og deraf gjælder det om, at vi stedse gør det rette. Han omtalte Jions Værk, som er stort og herligt, og opmuntrede Søskende med vort Valgsprog: „Friest Mod; Søskende, fremad til Sejr! Og Enighed er Styrke“. Til Afsvejling Salmen: „Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa?“ Eldste Broder E. Christensen aflagde Rapport over sit Arbejde som Missionær. Han bar sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og haabede, at vi alle maatte gaa fremad. Eldste C. P. Sørensen afgav Rapport over sit Arbejde, og han udtalte sin Glæde over at virke mellem Søskende saavel her som i andre Grene i Konferencen. Eldste Christ. Sørensen aflagde ligeledes Rapport og sagde, at han havde tilbragt en meget behagelig Tid blandt Søskende og havde fundet mange Venner saavel i Aalborg som i Hjørring. Han ønskede, at Herren vilde velsigne alle oprigtige Mennesker. — Konferencepræsident Moroni P. Stark afgav Rapport over sit Arbejde og talte om sine Besøg ude i Grenene, hvor Eldsterne altid modtoges med Glæde; han bar sit Bidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium vi forkynder. Missionspræsident Hans J. Christiansen meddelte, at de samlede Antal af de af Missionærerne udgivne Skrifter udgjør henved 9000. Missionærerne virkede med Midfærhed og udførte et godt Arbejde. Han oplæste Herrens store Forjættelser til sine Tjenere i 84. Kap. af Bagtens Bog. Mødet sluttede med Salmen: „Baagn op, hør Røsten lyder“, og Taksgelse af Broder Holger Jørgensen.

Søndagskolens Konference Søndag Formiddag Kl. 10.

Salmen: „Hvilken smuk og yndig Morgen“, blev sjungen, hvorefter Præsident Peter M. Lundgreen fra Aarhus holdt Bøn. Derefter Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor“. Konferencepræsident Moroni P. Stark holdt de tilstedevarende velkommen og overgav Ledelsen til Skolens Forstander, Holger Jørgensen, som aflagde Rapport over Skolens Virksomhed i det forløbne Halvaar, hvorefter et smukt og interessant Program blev udført. Til Afsvejling blev Salmen: „Bentende paa Høstens Mejer“, assungen. Broder Niels F. Petersen afgav Rapport over Søndagskolen i Frederikshavn. Missionspræsident Hans J. Christiansen roste Børnene for deres Dygtighed; han talte til dem om Bønnens Nødvendighed og angaaende „Wisdomsordet“ samt forskellige evangeliske Gaver. Præsident Lundgreen talte derpaa opmuntrende til Børnene. Konferencepræsident Stark foreslog nu Skolens Funktionærer til Op holdelse. Han udtalte sin Glæde over Programmet og takkede enhver, som havde deltaget i Udsørelsen. Til Slut Salmen: „Belsign, o Gud dit Folk“, og Taksgelse af Broder Niels Andersen.

Mødet Søndag Efter middag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen: „Som Staden, der paa Bjerget staar”, og Bon af Broder Jens Chr. Olsen. Koret sang: „Opregn dine Gaver”, hvorefter Broder Niels S. Petersen som Forstander over Frederikshavns Gren aflagde Rapport. Eldste C. P. Sørensen talte om Evangeliets Principper. Kirkens Missionærer er udsendte for at forkynde Kristi sande Evangelium. Missionspræsident Hans J. Christiansen talte om de sidste Dages Profet, Joseph Smith, hvorpaa han foreslog Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og ligeledes Autoriteterne over den skandinaviske Mission som følger: Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission, Niels J. Green som Oversætter og Redaktør af „Skandinavens Stjerne”, James A. Hansen som Missionssekretær, Moroni P. Stark som Præsident over Aalborg Konference, Christian P. Sørensen som omrejsende Eldste i Aalborg Konference, Grover E. Christensen som Missionær i Aalborg Gren. Fremdeles Eldste Niels S. Petersen som Forstander for Frederikshavns Gren, Eldste Anders J. Kemper som præsiderende Eldste i Brønderslev, Niels Andersen som præsiderende Præst i Hjørring, Valdemar Gerlach som Sangleder i Aalborg, Katrine Thomsen som Organist, og alle Sangkorets Medlemmer.

Til Afvegning blev Sangen: „Kjærlighed er Lysets Kilde”, assjungen, hvorefter Eldste Christ. Sørensen talte. Han takkede Søskende for deres Godhed mod ham i den Tid, han havde været i Aalborg, og sagde, at det muligvis var sidste Gang, at han havde Lejlighed til at tale til dem i Aalborg for en Tid, da han var kaldet til at virke i Aarhus. Han talte om den mørke Tid, da Evangeliet ikke fandtes paa Jorden; men de Sidste Dages Hellige havde stor Grund til at glæde sig, jordi de havde annammet Evangeliet, som aldrig var gjengivet i disse de sidste Dage. Konferencepræsident Moroni P. Stark sagde, at det er indlysende, at der kun kan være et sandt Evangelium og et sandt Præstedømme. Missionspræsident Hans J. Christiansen forklarede, hvorledes Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var bygget paa Abenbaringens Klippe. Han nævnede, hvor blottede for guddommelig Autoritet de forskjellige Kirkesamfundes Præster var, og hvor uvidende de forskjellige Kirkesamfund var angaaende det sande Evangeliums Grundprincipper. Herren havde ved Abenbaring fra det høje belært sin Ejener Joseph Smith om Evangeliets sande Lære og bemyndiget ham som sin Profet; thi, som Profeten Amos siger: „Den Herre, Herre gjør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Ejener, Profeterne.” (Amos 3: 7.) De gamle Profeter vidnede om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i de sidste Dage, og nu har Gud udsendt Vidner over hele Verden til at vidne derom med den samme Land som Peter, Jakob og Johannes i Jordums Dage. Mødet sluttedes med Salmen: „Hvad var skuet”, og Tak sigelse af Broder N. P. Klitgaard.

Søndag Aften Kl. 7.

Mødet begyndte med Sangen: „I himmelst Fred”; Bon af Eldste Chris. Sørensen. Koret sang: „Hellige Toner”. Præsident Peter M.

Lundgreen fra Aarhus talte om „De Sidste-Dages Helliges Lære“; om Profetiernes Opfyldelse; om Tegnene paa Kristi anden Tilkommelse og om Frasaldet, som begyndte strax efter, at Apostlene var udryddede af Jorden. Han oplyste, at Barnedaaben først blev praktiseret i Midten af det tredie Aarhundrede efter Kristus, og at Konfirmationen først blev indstiftet i Danmark Aar 1736. Disse Handlinger bliver udørt i Henhold til Menneske-Bud, og vi er belært om, at hvo, som tager noget fra eller lægger noget til Herrens Bud, han være en Forbandelse. Taleren omtalte endvidere Nebukadnesars Drøm, som Daniel udtydede saaledes, at Gud vilde oprette sit Rige paa Jorden i de sidste Dage. Taleren har sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og bad Gud velsigne alle. Til Afslutning sang Koret: „Velkommen hjem“.

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte nu angaaende „Tusind-aarsriget“, hvor dette Rige skalde være, enten paa Jorden eller i Himlen. Profeten Esaias saa, hvorledes Zion skalde grundlægges paa Jorden i de sidste Tider, og der skalde være Fred paa Jorden, Fred mellem Mennesker og Dyr. Vi læser i Johannes Åabenbaring, at de Hellige skal regjere paa Jorden med Kongernes Konge i Tusinde Aar, men efter den Tid skal Satanas løslades og omringe de Helliges Stad, som skal være paa Jorden, men Gud skal falde ned fra Himlen og fortære hans hele Hær. Ligesom Jesus i Jordums Dage udsendte sine Apostle to og to for at forkynde Evangeliets Budskab, saaledes udsendes Missionærerne i Dag med det samme Budskab.

Profeten Ezechiel saa i et Syn, hvorledes de retsærdige Døde skalde opstaa ved, hvad der kaldes den første Opstandelse, og hvorledes de efter Opstandelsen skalde bo paa Jorden og have den til Arv og Eje i al Evighed. Naar den Tid kommer, vil Mennesket kunne spise, ligesom Jesus visste sine Disciple, at han funde efter sin Opstandelse. Taleren henviste endvidere til Udtalelser hos Esaias med Hensyn til, hvor Tusindaarsriget skal være, og sluttede med at høre et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed; han nedbad Guds Velsignelse over alle. Koret sang: „Solen er slukket“, og Mødet sluttede med Tak sigelse af Broder Holger Jørgensen.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8.

Mødet begyndte med Affyngelse af Salmen: „Nu lyder atter Jesu Bud“, og Bon af Broder Søren E. J. Sørensen. Derpaa Salmen: „Frydér Eder, Zions Sønner“. Missionspræsident Hans J. Christiansen talte opmunrende til Søkkende om Zion, og om vort elskede Modersmaals skønne Udtryksformer. Han oplyste derpaa den statistiske Rapport for Aalborg Konference. Den finansielle Rapport blev op læst af Eldste Chris. Sørensen. Søster Johanne Petersen afgav Rapport over den kvindelige Hjælpesforening for det sidste halve Aar. Hun bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Værk. Kredslererne blev foreslæede til Op holdelse; ligeledes Jens P. Jensen som Dør vogter, Thora Therfildsen som Skriver ved Møderne og N. P. Klitgaard som Skriver ved Præstedomsmøderne. Søster Marie Sørensen blev løst med Tak og Ære for sit Arbejde som første Raadgiver i Søstersforeningen. Bestyrelsen for

den kvindelige Hjælpeforening og Kredslererinderne samt Ungdomsforeningens Bestyrelse blev foreslaede til Opholdelse.

Til Afteværling sang Koret: „Du, som dadler og fordømmier“, hvorpaa Eldste Christi. Sørensen talte opmunrende til Søskende om at efterleve Evangeliets frelsende Principper. Præsident Peter M. Lundgreen fra Aarhus sagde, at det muligvis var sidste Gang, at han var tilstede ved et Møde i Aalborg, da han snart skulle rejse hjem til Zion. Han opmuntrade Søskende til at være fuldkommen enige, thi „i Enhed er Styrke“. Han priste Sangkoret for dets smukke Sang, takkede alle Søskende og var i klare og inderlige Ord sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte derefter og oplyste en Abenbaring, givet til Præsident John Taylor. Han opmuntrade de forskellige Organisationer til forthat trofast Virksomhed og nedbad sluttelig Guds Belsignelse over alle. Koret sang Salmen: „Naar skal vi vel ses igjen“, og Mødet sluttede med Tak sigelse af Eldste C. P. Sørensen.

Tirsdag Aften den 9. Maj

afholdtes et Præstedomsmøde, hvorefter Søskende samledes til en festlig Sammenkomst, som den kvindelige Hjælpeforening havde foranstaltet. Der serveredes Chokolade og Kage, og en udmærket Stemning gjorde sig gjældende.

Thora Therkildsen.

Læren om Opstandelsen.

(Af Eldste Orson F. Whitney.)

Jesu Kristi Opstandelse var en enestaaende Begivenhed. Noget lignende har aldrig før fundet Sted paa denne Planet, men måske nok paa andre Kloder; thi denne Jord er ikke den eneste, som Gud har skabt. Han har dannet Millioner af Kloder, før han skabte denne, og har besøkt og forløst dem. Denne Jord blev skabt for Menneskeslægtens store Familie, og her gjennemgaard vi Erfaringer og Prøver, ofte tunge og smertefulde, ligesom mange har gjennemgaaet i andre Verden, og som mange vil komme til at gjennemgaa paa Kloder, der endnu ikke er skabte, med Løfte om evigt Liv gjennem vor Forløser, Jesus Kristus, det eneste Navn givet under Himmelten, ved hvilket denne Belsignelse kan opnaas.

Disse kjendsgjerninger er saa vidunderlige, saa langt hævede over de almindelige Hverdagssbegivenheder i Tilværelsen og Livet her paa Jordens, at mange Mennesker gjerne vilde tilsiidesætte dem helt og holdent. Lærd Folke, der kalder sig Videnslagsmænd og Filosofer, fortæller os, at Kristus ikke var andet og mere end en god og ødel Mand, en klog og begavet Lærer, at han ikke gjorde Mirakler — han gif ikke paa Vandet, lod ikke Mængden blive mættet af nogle saa Brød og Fisk og kom ikke frem af Graven efter sin Død. Vi opfordres til at kaste alt dette tilside og tage imod Menneskenes forsængelige Teorier i Stedet for det store Haab om evigt Liv, der er bygget paa Frelsersens forsonende Død.

Jesus vidste, at Opstandelsen vilde blive betragtet som et næsten

utroligt Mirakel. Han sagde til sine Disciple, medens han endnu var hos dem, at han havde Magt til at sætte sit Liv til og tage det igjen. Men da han viste sig for Apostlene i sit opstandne Legeme, blev de bange og troede, de saa en Aand. „Det er mig, frygter ikke“, sagde han til dem, thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I ser, at jeg har.“ Han ønskede at overbevise dem om, at han i Virkeligheden var kommen frem af Graven og var opstaet, og det lykkedes ham at bringe dem denne faste Overbevisning. En af dem var fraværende, nemlig Thomas, og da hans Brødre fortalte ham, at Herren var opstanden og havde været hos dem, svarede han: „Uden at jeg ser Nagle-gabene i hans Hænder og Fodder og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.“ Thomas var et af de tolv specielle Bidner, hvis Mission det var at forkynde det glade Budstab til Verden, at Kristus var opstanden, og disse Bidner kunde ikke gaa ud i Verden og sige: „Vi formoder, at Kristus er opstaet fra de døde; vi forestiller os, at dette skete; muligvis opstod han, saaledes som han sagde, at han vilde.“ De maatte kunne bevidne, at han, Guds Søn, var opstanden.

Hvad Slags Budstab vilde det have været til en ventende og bekymret Verden, hungrende efter det evige Livs Ord, hvis disse Mænd ikke havde vidst, men blot troet? Metop derfor viste Jesus sig for dem, lod dem høre sin Stemme og lod dem endog føle paa sig, for at de kunde blive overbeviste, uden mindste Twivl; og da han nedlod sig til at komme igjen, sagde han til Thomas: „Udræk din Haand og føl paa mig, og se, at det er mig.“ Thomas twivlede ikke længer, men faldt paa Kne foran Frelseren og udbød: „Min Herre og min Gud!“ Da sagde Jesus til ham: „Thomas, fordi Du har set mig, har Du troet. Salige ere de, som ikke have set og dog tro.“

Missionærernes Rapport for April, Maj og Juni Maaneder 1916.

Konferencepræsident	Konference	Tal Missionærer	Stritter emidate	Bøger omidate	Grennethes Djem bejgje	Evangeliske Samtaler	Moder afholder	Døde	Ørdineede	Børn vedfælter
Moroni P. Stark	Aalborg	4	3252	119	1685	48	85	2	1	1
Christen Sørensen	Aarhus	3	2175	89	1230	93	131	7		6
Hans J. Christianen	København	3	11925	9	89	29	129	11	1	1
Andrew Dahlstrød	Bergen	3	75	36	20	448	223		1	2
Adolph M. Nielsen	Kristiania	3	1275	9	5	34	127	3	2	6
M. A. Falldmo	Trondhjem	2	41	28	1	1	36			4
Totalsum for Missionen		18	18743	290	3030	653	731	23	5	20

Innehold:

Tale af Præsident Anton H. Lund	209	Missionenheder.....	219
Projekten Joseph Smith.....	215	Forsarkonferencen i Aalborg...	219
Redaktionelt:		Læren om Opstandelsen.....	223
Livsglæde	216	Missionærernes Rapport.....	224

Afgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peteren.)